

STANISLA A. HOŠEK: POKUS O KOMPLEXNĚJŠÍ POHLED NA UKRAJINSKÉ VÁLČENÍ

infokuryr.cz/n/2023/04/11/stanislava-hosek-pokus-o-komplexnejsi-pohled-na-ukrajinske-valceni

kuryr

11. dubna 2023

Realizace záměrů válčících stran

Rusko při zahájení své „Speciální operace Ruské armády na území Ukrajiny“ deklarovalo tři zadání. Ochránit Ruské obyvatele v Luhanské a Doněcké „oblasti“, kteréžto se odmítaly podřídit vládě v Kyjevě. Za druhé a třetí pak demilitarizovat a denacifikovat Ukrajinu. Nejenže po roce není ani jedno plánované zadání splněno, ale bylo dosaženo spíše pravého opaku. Ruské obyvatelstvo Luhanska a Doněcka od svého odtržení za osm let nevytrpělo tolik strastí a tolik ztrát na životech, jako za rok válčení. Ukrajinu se sice podařilo zbavit zbraní ještě z dob SSSR, ale Západ ji vyzbrojuje mnohem dokonalejší výzbrojí. A konečně lze tvrdit, že na Ukrajině snad ubylo fanatických anti Rusů, podle Ruska nacistů, zato prakticky každý Ukrajinec je dneska přesvědčeným anti Rusem. A za nejhorší považují, že ozbrojený konflikt na Ukrajině oživil skutečný nacismus skoro na celém Západě.

USA deklarovala hned od počátku ruské invaze, že hodlá Rusko oslabit natolik, že už nebude schopné ohrožovat své sousedy. To bylo zadání lživé od samého počátku, protože jaderná mocnost, pokud bude existovat, tak bude vždycky ohrožovat, a to zdaleka ne jenom sousedy. USA ale na dosavadním průběhu válčení vyzískala tolik, kolik se jí nepovedlo vyválčit zatím žádným ze svých vlastních výbojů od Srbska přes Irák po Afghánistán. Uvedu jenom ty očividné. V první řadě se jí povedlo odtrhnout EU coby svého dlouholetého hospodářského konkurenta od zdrojů laciné energie, a ještě k tomu ho uvrhnout do závislého na dovozu energetických nosičů ze svého hospodářství. Za druhé dosáhla nesmiřitelného nepřátelství většiny Západu k Rusku, čímž si především Evropu připravila jako další kanónenfutr v boji proti němu. A za třetí pro svůj zbrojařský komplex zajistila na mnoho dalších let nezměrné zisky. Jenom tyto tři úspěchy USA naprosto stačí, aby Deep State USA už neměl zájem na dalším pokračování bojů, které by nyní už mohly být pro něj vyloženě pouze ztrátové.

EU vstoupila do bojů na Ukrajině s proklamací svých ideálů, tak zvaných evropských hodnot a údajné pomoci napadenému. Viděno mýma očima jde o prastarou chorobu Evropy, která je mi známá už od dob křížových výprav do Palestiny. A to nejen proto, že posvátná záminka je vždycky ve své realitě podvodem. Nevidím do hlav mocných, abych byl schopný určit jaké své zájmy v této konkrétní situaci zakrývali rouškou oněch posvátných ideálů, ovšem troufám si tvrdit, že EU je první definitivně poraženou v tomto válčení, ať již v koncovce dopadne Ukrajinská epizoda globální války jak chce.

V této kapitole cítím za potřebné zmínit se o dvou konkrétních státech, které jsou v poněkud jedinečném postavení v tomto konfliktu. Prvním je Británie. Troufám si tvrdit, že Anglosasové provedli Brexit záměrně. Jejich Americká část potřebovala, aby někdo bližší Evropě než oni, účinně zavlékal EU do vyloženě sebevražedného chování. Jinými slovy dělal za USA v Evropě špinavou práci. Učebnicovým důkazem pro toto tvrzení je

mimořádná návštěva Borise Johnsona v Kyjevě, když se ve válčení smrákalo k vyjednávání o příměří. A to nemluvím o tom, že Britské tajné služby mají s vysokou pravděpodobností prstíčky i v teroristickém útoku na Severní proud 2. Druhým výjimečně zainteresovaným státem je pak Polsko. To trpí už skoro od svého zrození národním postižením, které se dá označit jako opravdová rusofobie čili nenávist zesílená strachem. Navíc už několikrát ovládalo část území dnešní Ukrajiny, a za třetí byli to především jeho vzdělanci, kdo fakticky vytvořili ideu Ukrajinského národa a nejméně dvě stovky let byla jimi účinně pěstěna.

Na závěr této kapitoly je nutné samozřejmě zmínit samotnou Ukrajinu, či spíše její současné vládcy. Když byla jejich země v roce 2022 napadena, sebevědomě za cíl svého odporu deklarovali obnovu své země v hranicích před rokem 2014, tedy především včetně Krymu.

Jako poslední v této souvislosti je asi zapotřebí napsat ještě jednu větu. Pro Rusko začala tato konkrétní válečná epizoda pučem proti Viktoru Fedoroviči Janukovičovi, pro Ukrajince ztrátou Krymu.

Poznámka o roli Krymu

Problém Krymu nebyl pouze počátkem „vlastenecké“ nenávisti Ukrajinských vládců vůči Rusku. Byl především počátkem nové hybridní epizody globální války. Vládcí USA ji zneužili v dlouhodobém boji celého Západu proti Rusku. Reálně tuto epizoda zahájili uvalováním ekonomických sankcí na Rusko.

Jestliže sankce nevyhlásí RB OSN, či dokonce OSN samo, pak jde jednoznačně o čin odporující mezinárodnímu právu. Což ale vládcům USA nikdy nevadilo, protože tak mohli celému světu demonstrovat, že si mohou dělat co chtějí. Jako samozvaní vládcové světa se s jejich pomocí obvykle snažili v jednotlivých zemích svrhnout ty vládcy, kteří se jim nehodlali poklonit a „přinášet dary“. Při tom právě oni líp jak kdokoliv jiný mají vyzkoušeno, že jakékoliv jejich sankce nikdy

nesplnily uvedený účel. Revolucionářská Kuba jim odolává víc jak půl století a Írán už do té mety nemá moc daleko. Stupidita Deep State USA v používání sankcí spočívá navíc v tom, že jde o zásadní popření základního zákona liberální ideologie, která je praktikovaným náboženstvím všech liberálů, tedy nejenom mocnářů USA.

Krymského problému využily obě Unie, jak Evropská, tak Americká k propagandě. Jejím největším úspěchem v tom směru bylo, že se podařilo všechny státy s Ruskou menšinou přesvědčit, že jim hrozí stejné nebezpečí, jaké prožívá Ukrajina. Tedy napřed separační snahy podporované Ruskem a následně ozbrojený konflikt. Čímž se jim zdůvodňovala nabídka kolektivní obrany v rámci NATO. Dalším úspěchem zmíněné propagandy je, že se podařilo podstatnou většinu veřejnosti Evropy utvrdit v tom, že Rusko mělo po celé své dějiny imperiální chování, které ho neopustilo, a že rozumí jen síle, takže je nutné se proti němu vyzbrojit a v tomto konkrétním případě s ním bojovat. Pokud USA, a především Británie běsní nad imperiální tradicí Ruska, pak je to klasické řvaní zloděje: „chyťte zloděje“. Nebylo totiž v dějinách rozlohou většího impéria, než bylo Království velké Británie a Severního Irska a není v současnosti brutálnějšího impéria, než jako je USA.

Právě na problému Krymu se velice jasně ukázala obrovskou převaha Západácké propagandy, která i přes své „máslo na hlavě“ v podobě Kosova dokázala veřejnost značného počtu států, a především tu svou přesvědčit o „darebáckosti Ruska“, která vládcům Západu vytváří legitimitu pro pomoc Ukrajině až po nesmiřitelný boj proti Rusku

Co asi dál

Tím, že koalice USA+NATO+EU změnila regionální ozbrojený konflikt Ruska s Ukrajinou na další plnohodnotnou horkou fázi globální války, vynutila si na Rusku modifikaci jeho cílů. Pokud hodlá Rusko splnit všechny tři původně deklarované cíle, pak musí za prvé vybojovat úplné zničení Ukrajiny jako státu. Pokud z ní zůstane

třeba i kousíček kolem Lvova, či Kyjeva, bude to pořád vřed šířící kolem sebe mor anti rusismu. Ukrajina sice v praxi už jako stát neexistuje, jde pouze o Západem uměle vydržovanou státnost, ale stav na bojišti ještě pořád může zajistit, že Ukrajina se jako stát nakonec obnoví. Za druhé by Rusko muselo trojkoalici porazit natolik, že by mohlo diktovat své podmínky, tedy především návrat NATO do hranic před rokem 1999, nebo minimálně novou bezpečnostní strukturu v Evropě zakazující existenci vojenských základen USA v pásu zemí východního křídla NATO. Za třetí by Rusko do právního řádu zemí celého světa muselo prosadit trestní stíhání ideologie hitlerovců a podobných forem nacismu. Splnění všech těchto podmínek je reálné asi tak jako je reálné že Zelenskyj vyválčí Krym. Rusko tedy bude muset jít na kompromisy. Těch pak může být tak široké spektrum, že je nemá ani smysl vyjmenovávat.

celonárodní setkání

přijďte podpořit

ČESKO PROTI BÍDĚ

14. 4. 2023 / 14.00 HOD.
VÁCLAVSKÉ NÁMĚSTÍ

vyhlášení

JINDŘICH RAJCHL - předseda PRD / **JANA ZWYRTEK HAMPOVÁ** - senátorka
VÍDLÁK - bloger / a mnozí další

USA dosáhla mnohem víc, než si vůbec mohla představit. Ovšem zatím především na úkor svých spojenců než na úkor Ruska. Což bylo zaviněno nepromyšlenou strategií hospodářské části války.

Staromódní ekonomické sankcionování nejenže nesplnilo žádný ze svých cílů, stejně jak tomu bylo v případě Kuby a Íránu, ale prozatím prokazatelně poškozují i Západ. A citelně. Za druhé, a mnohem důležitější je, že varuje „diváctvo“ konfliktu čili státy čítající kolem

sedmi miliard obyvatel. Za studené války tyto země vydávané za třetí svět, nebo též rozvojové, či dokonce sdružené do Aliance Nezúčastněných, v současnosti pozorně sledovaly, a podle svých zájmů vyhodnocovaly vývoj narůstajícího konfliktu. USA s celým Západem sice od roku 2014 přesvědčily svou i početnou veřejnost světa o tom, že Rusko je „darebáckým státem“. Jenže Rusko naopak svou trpělivou reálnou politikou v oněch diváckých zemích ale vyprodukovává pozvolné prozření. Četné státy Afriky, Jižní Ameriky, Blízkého Východu i jihovýchodní Asie stále více mají pochopení pro Chování Ruska. Postupně zlepšovaly, a ještě prohlubují svůj vztah k Rusku. K definitivní změně postoje jim snad nejvíce napomohlo naprosto nesmyslné zabavení, čti prakticky „uloupení“, 300 miliard dolarů, které mělo Rusko uloženo v bankách Západu.

A tak pomalu krystalizuje šance na zásadní zlom. Zatímco Západ povýšil bitku Ruska s Ukrajinou na válku Západu s Ruskem, Rusku se daří povýšit tento konflikt na opravdovou součást globální války. Střet, v němž se proti Západu začíná formovat rozhodující většina kdysi třetího, rozvojového, a především po půl tisíciletí Západem okrádaného světa. Je pravdou, že Rusku v tomto směru rozhodujícím způsobem vypomohla ČLR. Ale bylo to Rusko, kdo zvedl bojovou korouhev dlouhodobě utlačovaných, neustále se bránících a po staletí ponižovaných. I kdyby se Rusku už nepovedlo dosáhnout ničeho dalšího než onoho probuzení globálních chudáků, a pokusu o jejich zorganizování k odporu, tak získalo punc světodějného činitele. Každý další úspěch v této oblasti mu zajistí i větší šanci na získání vlastní bezpečnosti, o kterou mu vlastně šlo především, ne-li pouze.

A co na bojišti?

Je velice sporné cokoliv předpokládat v průběhu ozbrojeného válčení. I drobnost totiž může mít naprosto nečekané následky. Zatím všichni čekají na ofenzivu. Jedni Ruskou, jiní Ukrajinou. Ať už k ní dojde, či ne, s vysokou pravděpodobností to nebude její výsledek, co konečně donutí bojující strany k vyjednávání. Rusko nemá k ofenzivě tak silný důvod jako NATO. Naopak, opotřebovovací

válka totiž spolehlivě ničí Ukrajinu. Navíc je výhodná i pro ČLR, která tak získává čas pro takové své vyzbrojení, které může až definitivně zmrazit Americké provokace.

V USA spolu soupeří dva trendy. Jeden hodlá ve válce „cizíma rukama“ pokračovat do nedohledna, zástupci druhého už mají dost bezbřehého vyhazování peněz. Tím je vytvořeno klima, jež nutí Ukrajinu a tím i NATO, aby zahájily ofenzivu a byly v ní maximálně úspěšné. Jinak totiž hrozí, že Rusko konflikt ukončí. Spíše to ale vypadá na další pokračování opotřebovací války, do níž budou Anglosasové tlačit následně už i Evropu. Když píšou o Evropě, tak musím zopakovat, že chování jejich politiků považují od začátku Ukrajinského problému za nejstupidnější a v současné etapě už vyloženě za sebevražedné. Umožnit USA, aby prakticky na celé území Evropy obkličující Rusko si nechala EU rozmístit jaderné zbraně je největší možný zločin proti vlastnímu obyvatelstvu. To už není vlastizrada, ani dokonce velezrada, pro to se teprve bude muset vymyslet termín do trestního zákoníku.

Pokud Ukrajinci neuspějí v tomto roce, pak Rusové udělají všechno, co bude v jejich silách, aby splnili své tři cíle, jak jsem uvedl. Jsem přesvědčen, že jim v tom nezabrání ani invaze vojsk ze šestice států společenství „ochotných“ pod komandem zdivočelých Poláků. Pokud se k tomu přesto připravují, pak by si měli uvědomit, že s nimi Rusové nebudou hrát „kuličky“ jako se svými pobratimy z Ukrajiny. Bezohledně je vyřídí všemi prostředky. Mohou si být navíc jisti, že Západ jim maximálně bude poskytovat opět jako Ukrajině pouze svou postradatelnou výzbroj, a ve světovém informačním prostoru bude co nejhlasitěji křičet za jejich obranu. Já osobně jsem dokonce jistý, že i kdyby celá Evropa šla do boje proti Rusku, a to proti ní použilo všech prostředků, tak si mohou být stoprocentně jisti, že Anglosasové jim „osobně“ na pomoc nepřijdou. Ti byli vždycky odhodláni pomoci zbytku Evropy, leč tak jedině „do hrobu“, jak

říkávala moje babička. Kolektivnímu Západu se může podařit dostat Rusko pod takový tlak, že bude muset opět opouštět dobyté pozice. Měl by ale při tom „důvěřovat“ Putinovi, že dodrží své výhružky.

Všechno bude nakonec jinak

Z dějin už dávno plyne poučení, že nakonec je „všechno jinak“. Alternativ je prakticky nekonečné množství. Ukrajinská fáze globální války se však již stala katalyzátorem urychlujícím děje víc jak sto let trvající globální války o nový řád světa. Proto je docela možné, že se zásadně nerozhodne na současném bojišti, ba dokonce vůbec ne válčením. Napovídají to aktivity „nezúčastněných“ v hospodářské, a především finanční sféře.

S vysokou pravděpodobností se v nějakém stavu horká fáze zmrazí, aby se obě strany mohly připravovat na vážnější střet. Těžiště horké války se může dokonce přenést úplně jinam.

Zdá se, že síly jsou natolik vyrovnané, že nejen Ukrajinská epizoda, ale celá současná etapa globální války se opět zmrazí na nějakou déledobou, novou studenou válku. V ní budou stranami soupeření USA se svými satelity stát tentokrát proti ČLR, Rusku a muslimům. Ne-li vyloženě USA proti zbytku světa. To tehdy, pokud by se Evropa „pochlapila“. Ať už rozpadem EU, nebo naopak získáním reálné nezávislosti EU na USA. Oba případy jsou málo pravděpodobné a pod vedením současných politiků naprosto nemožné.

Od vzniku Ukrajinské krize tvrdím, že ji nerozhodne ani Rusko, ani USA, ale zmínění „diváci“ tím, že se zapojí do hry. Nikoliv do válčení. Cest k tomu mají opět několik, jako nejperspektivnější vidím útok na dolar jako celosvětovou rezervní měnu. Pokud by byli dostatečně proradní, mají dokonce šanci podněcovat rozpory v USA. Protože tam se nachází subjekt, proti němuž se fakticky současná celá globální válka vede. Je jím Deep Stat USA. Obrovským vítězstvím pro rodící se světový řád by bylo, kdyby si veřejnost USA uvědomila, že

„hluboký stát“ USA v rámci zachování své nadvlády vlastně vede již od konce druhé světové války především bitvu proti veškerému lidu USA.

Zatím jsem se moc nezmiňoval o ČLR. Její vedení si již dávno vyhodnotilo, že Západu, a především USA se nedá věřit. Ke konfliktu na Ukrajině se zatím staví zdánlivě neutrálně, ovšem v žádném případě ne protirusky. Tak tomu bude do doby, pokud jí to bude vyhovovat. Kdyby se Rusko vojensky dostalo do potíží poskytne mu ČLR, třeba i prostřednictvím KILDR podstatnou vojenskou pomoc. Dobře totiž ví, že nutně potřebuje alespoň pět, až možná deset let globálně silné Rusko. Nějaká válka na Ukrajině to nesmím zhatit. Myslím si, že po posledním třídenním jednání Putina s prezidentem Si o tom nikdo nepochybuje. Na tomto místě si dovoluji poznamenat že, armáda Ruska byla zatím budována pro velkou válku, nemá vojska ani pro pouliční dlouhé boje, ani pro velké územní ofenzivy. A právě ty mají dvě uvedené země.

Zbývá mě ještě poslední poznámka. Pořád je ve hře možnost, že USA, přesněji jejímu „hlubokému státu“ se podaří udržet unipolární nadvládu na lidstvem. Ovšem šanci na to vidím menší než malou, ale hlavně s běžícím časem stále se snižující.

A nakonec poslední věta. Tento text ponechávám bez závěru, protože skutečného závěru Ukrajinské krize coby horké fáze globální války nedokážu absolutně dohlédnout.

Stanislav A. Hošek

PRO

PRÁVO RESPEKT ODBORNOST